

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/40/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3217202342
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 06. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Lichnerová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3217202342.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Oľgy Lichnerovej a sudkýň JUDr. Alice Beňovej a JUDr. Ivety Anderlovej v spore žalobcu D. banka E., a.s., so sídlom Q., T. XX, B.: XX XXX XXX, proti žalovanej H. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXXX/XX, R. nad R., o zaplatenie 1 648,02 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 29. novembra 2017, č.k. 4Csp/103/2017- 113 takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej výrokovej časti II. a III. p o t v r d z u j e.

Žalovaná n e m á n á r o k na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 15,60 eur, a to v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Výrokom II. vo zvyšnej časti žalobu zamietol a výrokom III. žalovanej voči žalobcovi nepriznal nárok na náhradu trov konania. V odôvodnení uviedol, že žalobou doručenou súdu dňa 07.06.2017 sa žalobca voči žalovanej domáhal zaplatenia sumy 1648,02 eur spolu s 28 % ročným úrokom zo sumy 1648,02 eur od 20.05.2017 do zaplatenia a náhrady trov konania. Súd prvej inštancie právne vec posúdil podľa § 708 ods. 1, § 710 Obchodného zákonníka; § 3 ods. 1, § 52 ods. 1 až 4, § 107 ods. 1, § 489, § 454 Občianskeho zákonníka; § 1 ods. 5, § 2 písm. a), § 18 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy; § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa; čl. 8, § 149 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) Súd prvej inštancie uviedol, že povinnosťou strán je označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strany sporu za to, že za konania neboli preukázané jeho tvrdenia, že z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Dôkazné bremeno určitých skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o toho účastníka, ktorý existenciu týchto skutočností tiež tvrdí. Na základe vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za nesporne preukázané, že medzi stranami sporu bola dňa 04.04.2013 uzavretá zmluva, ktorá podľa obsahu zodpovedá zmluve v zmysle § 708 Obchodného zákonníka. Žalobca na základe tejto zmluvy viedol pre žalovanú účet a poskytoval jej s tým súvisiace služby. Bolo povinnosťou žalobcu v prvom rade preukázať, že so žalovanou skutočne uzatvoril zmluvu o poskytovaní služby - prečerpanie. Žalobca však k žalobe priložil iba Zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb zo dňa 04.04.2013, na základe ktorej bol žalovanej zriadený osobný účet. Uvedenou zmluvou sa však žalobca a žalovaná nedohodli na zriadení služby- prečerpanie, na poskytnutí možnosti prečerpania. Iný listinný dôkaz preukazujúci uzatvorenie zmluvy o poskytovaní služby "prečerpanie", žiadosť o poskytovanie takejto služby žalobca v spore nepredložil. To že žalobca je v zmysle znenia zmluvy zo dňa 04.04.2013 oprávnený zúčtovať si poplatky a tieto poplatky účtovať na ľarchu účtu žalovaného ešte nedokazuje, že

sa žalobca a žalovaná dohodli na možnosti prečerpania a dohodu o možnosti prečerpania (a to s určením i do akej sumy) nepreukazuje, a nepreukazuje to ani samotné znenie bodu 3.12 VOP, podľa ktorého pri zúčtovaní úrokov, poplatkov, operácií prostredníctvom platobných kariet, opravnom zúčtovaní, uplatnením zrážkovej dane, v prípadoch dohodnutých medzi bankou a klientom ako aj v iných prípadoch môže dôjsť k nepovolenému prečerpaniu bežného účtu. V tejto súvislosti súd konštatoval, že predmetom právneho vzťahu (predmetom plnenia) bolo zriadenie a vedenie bežného účtu, a nie poskytnutie úveru, a možnosť prečerpania na bežnom účte preto mala byť so žalovanou dohodnutá (a to za podmienok podľa ust. § 710 Obchodného zákonníka), čo však z predložených listín nevyplýva. Za takýto dôkaz súd prvej inštancie nepovažoval ani výpisy z účtu žalobcu, ktoré uzatvorenie zmluvy (dohody o tom, že banka vykoná do určitej sumy príkazy a platby, aj keď žalovaná nemá na to potrebné peňažné prostriedky na účte) v žiadnom prípade nepreukazujú a ktorých obsah je navyše tvorený výlučne jednostranne žalobcom. Súd preto dospel k záveru, že žalobca nepreukázal základ žalovaného nároku, dohody podľa ust. § 710 Obchodného zákonníka, čím v spore neunesol dôkazné bremeno ohľadne tejto základnej skutočnosti. Žalobca tvrdil, že žalovaná sa na účte dostala do nepovoleného prečerpania vo výške žalovanej istiny. Z dôvodu, že žalobca nepreukázal existenciu dohody medzi žalobcom a žalovaným o prečerpaní, nebol preukázaný ani vznik zmluvy o úvere (§ 710 Obchodného zákonníka) a žalobcovi tak právo na úhradu úrokov (vo výške 28%), ktorých sa v tomto spore proti žalovanej domáha ani nevzniklo, a preto súd žalobu v tejto časti, t.j. uplatneného úroku (či už vyčísleného alebo do budúca) zamietol. Vo vzťahu k ostatnému uplatnenému nároku (účtovaniu ostatných poplatkov a iných transakcií vyplývajúcich z výpisov z účtu) by prichádzalo do úvahy ho priznať žalobcovi ako majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu na základe zásad o bezdôvodnom obohatení, avšak len za obdobie 2 rokov pred podaním žaloby, a to vzhľadom na povinnosť súdu aplikovať § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v spojení ust. § 107 Občianskeho zákonníka. Ako dôkaz o tomto nároku žalobca predložil výpisy z účtu za obdobie od 01.08.2013 do 19.05.2017, z ktorého obdobia by bolo možné žalobcovi priznať nárok (za podmienky unesenia dôkazného bremena) za obdobie od 07.06.2015 do 19.05.2017. Z predložených výpisov z účtu zistil, že debetný zostatok žalovanej na účte bol k 30.05.2015 v sume: -532,05 a debetný zostatok žalovanej na účte bol k 19.5.2017 v sume: 1648,02 eur. Zo žiadneho žalobcom predloženého dokladu však nevyplýva ako vznikol stav v tomto období, za ktoré (jún 2015 až máj 2017, žaloba podaná 07.06.2017) by z vyššie uvedených dôvodov mohol súd žalobcovi nárok priznať. Z predloženej zmluvy nevyplývajú žiadne poplatky, zmluva odkazuje na sadzobník a množstvo obchodných podmienok, ktorými by sa mali riadiť práva a povinnosti zmluvných strán, pričom žalobca nepredložil sadzobníky, ktoré boli účinné v čase uzatvorenia zmluvy, ani žiadne dokumenty o výške poplatkov účinné v období do 31.12.2016, a preto nebolo možné žalobcovi ani za obdobie od 07.06.2015 priznať akékoľvek plnenia, a to až do obdobia 31.12.2016, pretože žalobca za účelom ich preukázania predložil len jeden sadzobník účinný až od 01.01.2017. Na poplatky hradené žalobcom za žalovaného vyplývajúce z výpisov od 01.08.2013, resp. od 07.06.2015 nemožno použiť sadzobníky, ktoré nadobudli účinnosť až po ich účtovaní. Preto súd žalobcovi priznal nárok za poplatky za obdobie od 1.1.2017 do 19.5.2017, a to konkrétne len poplatok za vedenie účtu, ktorý bol žalobcom za žalovaného hradený vo výške 3,90 eur mesačne, teda vo výške 4 x 3,90 eur mesačne za mesiac január až apríl 2017 t.j. celkom 15,60 eur, tak ako vyplýva z predložených výpisov, Zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb zo dňa 04.04.2013 a sadzobníka účinného od 01.01.2017. Aj keď z predložených výpisov vyplýva že počas obdobia od 01.01.2017 do 19.05.2017 žalobca účtoval, uhrádzal za žalovaného i ďalšie poplatky, opodstatnenosť týchto poplatkov žalobca nepreukázal. Nepredložil doklady o tom, že napr. zaslal oznámenie o nevykonanej platbe, alebo že žalovaná žiadala zrušiť trvalý príkaz, alebo doklad o tom, že účet žalovanej bol v tom čase postihnutý exek.výkon. rozhodnutia, teda nepredložil doklady, neoznačil dôkazy o tom, že poplatky účtované, uhradené žalobcom sú tak opodstatnené. Samotný sadzobník bez žiadosti resp. iného odkladu o vykonanie služby, ktorá podlieha poplatkovej povinnosti opodstatnenosť nároku žalobcu nepreukazuje. Žalobca tak z vyššie uvedených dôvodov nepreukázal v celom rozsahu základ svojho nároku a v celom rozsahu oprávnenosť výšky žalovanej sumy, a preto súd nárok žalobcu ako nedôvodný čiastočne zamietol. Žalobcu zaťažovalo dôkazné bremeno preukázať nielen právny základ, nielen vznik a opodstatnenosť služby, ktorá podlieha poplatkovej povinnosti, ale aj výšku uplatneného nároku označením a predložením dôkazov preukazujúcich výšku poplatkov, obrátov na účte až do jeho uzatvorenia, aby súd mohol posúdiť, či žalobcom uplatnená suma je správna a či žalobca v súlade so zákonom, zmluvnými podmienkami a sadzobníkom účtoval poplatky žalovanej (poplatky za služby bola na základe zmluvy povinná platiť žalovaná) a tieto uhrádzal v súvislosti s uzatvorenou zmluvou o bežnom účte za žalovanú. Žalobca toto dôkazné bremeno (okrem nároku vo výške 15,60 eur) neunesol, pričom toto bolo jeho povinnosťou bez toho, aby ho na splnenie dôkaznej povinnosti súd vyzval. O dôkaznej povinnosti bol žalobca predtým ako súd vo veci rozhodol

riadne poučený. O nároku na náhradu trov rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1, 2 CSP, podľa ktorých súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci a ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Vo veci samej bol žalobca úspešný vo výške v časti o zaplatenie 15,60 eur a žalovaná bola úspešná v časti o zaplatenie 1632,42 eur (v ktorej časti súd žalobu zamietol). Žalovanej by patril nárok na náhradu trov konania, náhradu trov konania si neuplatnila, z prejednávanej veci je tiež zrejmé, že žalovanej žiadne trovy nevznikli preto súd prvej inštancie rozhodol, že žalovanej voči žalobcovi náhradu trov konania nepriznáva.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Napadnutý rozsudok považoval za nesprávny, pričom mal za to, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. Uviedol, že pokiaľ súd považoval žalobu za neúplnú, mal žalobcu vyzvať na jej doplnenie v zmysle § 129 ods. 1 CSP. Z gramatického výkladu uvedeného ustanovenia vyplýva, že v prípadoch neúplných podaní súd obligatórne vyzve na doplnenie/opravu takéhoto podania. Súd nemá fakultatívnu možnosť uvedené vykonať podľa vlastného uváženia, ale zákon mu výslovne prikazuje pokúsiť sa odstrániť uvedené vady konania v § 129 CSP uvedeným postupom. Súd žalobcu na doplnenie žaloby nevyzval, avšak napriek tomu vo veci meritorne rozhodol, pričom uvedený postup je procesne vadný a žalobcovi ním bola odňatá možnosť uplatňovať si procesné práva za účelom účinnej ochrany jeho práv. Keďže súd prvej inštancie rozhodol o nezrozumiteľnom návrhu na začatie konania, pričom jeho rozhodnutiu nepredchádzala faktická činnosť smerujúca k odstráneniu neúplnosti návrhu na začatie konania žalobcom uplatňovaných nárokov, hoci bol k takejto činnosti povinný, súd takýmto postupom, ktorým predchádzal vydaniu rozsudku, odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom. Nakoľko z výpisov z účtu bolo zrejmé, že žalovanému povolené prečerpanie bolo poskytnuté, mal súd žalobcu na preukázanie uzatvorenej Zmluvy o PP vyzvať. Žalobca v tejto súvislosti predkladá súdu Zmluvy o povolenom prečerpaní a Európske informácie o spotrebiteľských úveroch týkajúce sa povolených prečerpaní. K nepriznaným poplatkom a úrokom žalobca uviedol, že zákon o platobných službách výslovne neustanovuje, že poplatky za poskytovanie platobných služieb musia byť individuálne dojednané. Zároveň ani zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch nestanovuje, že všetky náležitosti zmluvy musia byť uvedené v jednom dokumente. Tejto súvislosti poukázal na Rozsudok Súdneho dvora z 09.11.2016 vo veci C-42/15, v ktorom súd ustálil, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument. Z uvedeného vyplýva, že síce náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch sú povinnou náležitosťou zmluvy, avšak tieto nemusia byť nevyhnutne v samotnom texte zmluvy, ale časť z nich môže byť obsiahnutá aj v obchodných podmienkach, alebo sadzobníku, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Z uvedeného bol žalobca toho názoru, že nie je daný dôvod na nepriznanie poplatkov súvisiacich s vedením platobného účtu žalovaného. Ak súd nemal k dispozícii sadzobníku poplatkov, mal žalobcu vyzvať na ich doplnenie. Zmluva bola uzatvorená podľa § 708 a násl. Obchodného zákonníka. Podľa § 711 ods. 1 Obchodného zákonníka za vykonanie platieb je banka oprávnená požadovať úhradu nákladov s tým spojených a použiť na ich započítanie peňažné prostriedky na účte. Nepovolené prečerpanie je prekročením v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch a ako vyplýva z ustanovenia bodu 3.12 Všeobecných obchodných podmienok žalobcu iba reflektuje ustanovenia relevantných právnych predpisov upravujúcich vedenie bežného účtu bankou a vzájomné práva a povinnosti zmluvných strán zo zmluvy o bežnom účte. Úrok z prekročenej čiastky po dobu nepovoleného prečerpania je teda odplatom, ktorú klient platí banke za čerpanie prostriedkov poskytnutých bankou nad rámec zostatku na účet klienta. S oprávnením banky požadovať úroky za prečerpanie účtu počítá ako Obchodný zákonník, tak aj zákon o spotrebiteľských úveroch. Žalobca uviedol, že napokon aj z výpisov z účtu a zo Zmlúv o povolenom prečerpaní jasne vyplýva existencia povoleného prečerpania, a eda žalobca má právo aj na úhradu úrokov. Vzhľadom na uvedené žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a vyhovel žalobe v plnom rozsahu a zaviazal žalovaného uhradiť dlžnú sumu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň, aby žalobcovi priznal aj náhradu trov konania a trov odvolacieho konania vo výške zaplatených súdnych poplatkov.

3. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadrila.

4. Krajský súd ako odvolací súd preskúmal vec v napadnutom rozsahu (zamietajúcej výrokovvej časti a výrokovvej časti o náhrade trov konania) v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia odvolacieho

pojednávania podľa § 385 CSP, keď nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštanície je potrebné v napadnutej zamietajúcej časti vo výroku II. a vo výroku III. o náhrade trov konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

5. Súd prvej inštanície založil svoje rozhodnutie na tom právnom, že žalobca preukázal dôvodnosť uplatneného nároku len v rozsahu 15,60 eur z titulu poplatku za vedenie účtu a vo zvyšku uplatneného nároku neunesol dôkazné bremeno, keď súdu nepredložil dohodu o povolenom prečerpaní a sadzobníky poplatkov účinné od začiatku žalobou uplatneného obdobia, keď predložil len sadzobník účinný od 01.01.2017.

6. Odvolací súd považuje tento právny názor súdu prvej inštanície za správny a stotožňuje sa aj s odôvodnením napadnutého rozsudku v celom rozsahu podľa § 387 ods. 2 CSP. Na zdôraznenie jeho správnosti a k odvolacím námietkam žalobcu uvádza nasledovné:

7. Podľa § 129 ods. 1 CSP, ak ide o podanie vo veci samej alebo návrh na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia, z ktorého nie je zrejmé, čoho sa týka a čo sa ním sleduje, alebo ide o podanie neúplné alebo nezrozumiteľné, súd vyzve toho, kto podanie urobil, aby podanie doplnil alebo opravil v lehote, ktorá nemôže byť kratšia ako desať dní.

8. Žalobca v odvolaní namietal, že procesným postupom súdu prvej inštanície mu bolo znemožnené uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práv práva na spravodlivý proces z dôvodu, že súd prvej inštanície ho mal vyzvať v zmysle § 129 ods. 1 CSP na doplnenie žaloby, ak ju považoval za neúplnú, a to na doplnenie zmluvy o povolenom prečerpaní a sadzobníka poplatkov.

9. Odvolací súd k uvedenej odvolacej námietke žalobcu uvádza, že sporový proces je založený na zásade kontradiktórnosti, ktorá sa prejavuje aj v tom, že dochádza k prenosu dôkazného bremena zo súdu na strany sporového konania. Strana je povinná v spore svoje tvrdenie podložiť dôkazmi, inak sa vystavuje nebezpečenstvu neunesenia dôkazného bremena. Súd nemôže postupom v zmysle uvedeného ustanovenia § 129 CSP vyzývať strany na splnenie ich dôkaznej povinnosti. Takáto výzva podľa § 129 CSP neslúži na odstraňovanie nedostatkov dôkazného tvrdenia strán. Je tak potrebné rozlišovať medzi neúplnosťou žaloby a neunesením dôkazného bremena. Súd má povinnosť zaslať strane výzvu na odstránenie väd podania podľa § 129 CSP len v prípade podania, z ktorého nie je zrejmé, čoho sa týka a čo sa ním sleduje, prípadne neúplného alebo nezrozumiteľného podania (vrátane žaloby). Ak však zo žaloby je zrejmé, čo sa ňou sleduje (žaloba obsahuje označenie súdu, strán, žalobný návrh, opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov a podpis žalobcu) a z opísania rozhodujúcich skutočností vyplýva aj dôvod (základ) uplatňovaného nároku, postup podľa § 129 CSP neprichádza do úvahy. Keďže podania žalobcu nevykazovali znaky nesprávnosti, neúplnosti alebo nezrozumiteľnosti vyžadujúce doplnenie alebo opravu, námietka žalobcu o potrebe aplikácie ustanovenia § 129 ods. 1 CSP nie je dôvodná.

10. Odvolací súd má za to, že v danom prípade žaloba obsahovala povinné náležitosti žaloby a tiež zo žaloby a jej doplnenia žalobcom bolo zrejmé, že dôvodom žaloby je nepovolený debet na osobnom účte žalovaného, vedenom u žalobcu na základe zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 04.04.2013 o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb, na základe ktorej žalobca zriadil pre žalovaného osobný účet, ktorá podľa obsahu zodpovedá zmluve podľa § 708 Obchodného zákonníka (ďalej len „predmetná zmluva“). Súd prvej inštanície v napadnutom rozsudku jednoznačne uviedol, že tieto skutkové okolnosti neboli sporné, avšak žalobca nepreukázal aj uzatvorenie dohody o možnosti prečerpania prostriedkov na účte, keďže takáto dohoda nevyplývala z predmetnej zmluvy a ani z iných žalobcom predložených dokumentov, a to ani z ustanovení Všeobecných obchodných podmienok (ďalej len „VOP“). Súd prvej inštanície mal tiež za to, že nebol preukázaný rozsah nároku žalobcu, teda žalobca nepreukázal oprávnenosť výšky žalovanej sumy, keď nepredložil žiaden dôkaz o výške úrokov a poplatkov za obdobie, za ktoré ich účtoval. Odvolací súd sa z vyššie uvedeným záverom súdu prvej inštanície stotožnil.

11. Žalobca síce poukazuje na ustanovenie bodu 3.12 VOP, podľa ktorého môže dôjsť k povolenému prečerpaniu bežného účtu a odkazuje aj na znenie zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), keďže ako tvrdí

ustanovenia VOP iba reflektujú zákonnú úpravu. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že síce uvedený zákon a aj VOP upravujú nepovolené prečerpanie, to však neznamená, že žalobca so žalovaným aj uzatvorili dohodu o povolenom prečerpaní. Žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie nepreukázal, že by k takémuto dojednaniu medzi ním a žalovaným došlo. VOP žalobcu výslovne neuvádzajú, že uzavretím predmetnej zmluvy došlo aj k takejto dohode. Nakoľko v konaní nebola preukázaná existencia dohody o povolenom prečerpaní na osobnom účte, sú aj úroky vo výške 28%, ktoré žalobca v konaní požadoval nedôvodné. Odvolací súd sa tiež stotožnil so záverom súdu prvej inštancie týkajúcim sa priznaného poplatku za vedenie účtu na základe jediného žalobcom predloženého sadzovníka poplatkov účinného od 01.01.2017. Ako je uvedené aj vyššie, bolo povinnosťou žalobcu predložiť sadzovník poplatkov, ktorý by bol účinný aj k ostatnému obdobiu pre ktoré uplatňoval svoj nárok žalobou a nebolo povinnosťou súdu žalobcu vyzývať (§ 129 ods. 1 CSP) k jeho predloženiu.

12. Pokiaľ žalobca poukazuje na rozsudok Európskeho súdneho dvora z 09.11.2016 vo veci C-42/15 T. V. E., a. s. proti L. R., z ktorého odôvodnenia vyplýva, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v čl. 10 ods. 2 smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči, odvolací súd udáva, že mu je obsah tohto rozhodnutia známy. Odvolací súd nepopiera, že časť obsahu zmluvy môže byť dohodnutá aj odkazom na všeobecné obchodné podmienky. Podľa názoru odvolacieho súdu, však pokiaľ ide o spotrebiteľský právny vzťah, nemožno podstatné náležitosti zmluvy dohodnúť vo všeobecných obchodných podmienkach, a pokiaľ sa tak stalo, predstavuje to neprijateľnú zmluvnú prax, ktorá je neprípustná.

13. Obchodné podmienky v spotrebiteľských zmluvách (na rozdiel od zmlúv obchodných) majú slúžiť predovšetkým na to, aby nebolo potrebné do každej zmluvy dávať dojednania technického a vysvetľujúceho charakteru. Naopak, nezodpovedá zásade profesionality a poctivosti, ak sa dávajú do nich dojednania, ktoré sú pre uzavretie zmluvy podstatné, z hľadiska informovania spotrebiteľa dôležité, resp. ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné a o ktorých sa predpokladá, že si ich spotrebiteľ nevšimne. (nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 3512/11 zo dňa 11.11.2013). Odvolací súd tiež poukazuje na to, že možnosť upraviť niektoré si niektoré dojednania mimo textu spotrebiteľskej zmluvy sa nevzťahuje na povinnosť veriteľa informovať klienta v zmysle § 5 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, keďže splnenie si týchto povinností žalobcom odvolací súd z predložených dokumentov nezistil.

14. Podľa § 366 CSP, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

15. Žalobca spolu s odvolaním predložil zmluvy o povolenom prečerpaní a Európske informácie o spotrebiteľských úveroch týkajúcich sa povolených prečerpaní. Odvolací súd s poukazom na ustanovenie § 366 CSP na žalobcom predložené dokumenty v odvolacom konaní neprihliadol. Odvolací súd je síce povinný prihliadať aj na prostriedky procesného útoku a procesnej obrany po zákonnej koncentrácii konania, ktorou je v prípade žalobcu (ako veriteľa v spotrebiteľskom spore) uznesenie súdu prvej inštancie o skončení dokazovania, avšak len za podmienok podľa uvedeného ustanovenia § 366 CSP, ktoré za určitých podmienok pripúšťa aj novoty v odvolacom konaní. Odvolací súd nezistil také dôvody, pre ktoré by uvedené prostriedky procesného útoku, či procesnej obrany, ktoré žalobca predložil v odvolacom konaní, nemohol žalobca bez svojej viny uplatniť aj v konaní pred súdom prvej inštancie.

16. Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

17. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalovaná bola v konaní úspešná. Žalovanej však žiadne trov odvolacieho konania nevznikli, a preto odvolací súd žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

18. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).